

være et udmærket supplement til det lovforslag, der ligger her.

Men problemet er jo, at vi i dag har en stor koncentration af almene boliger på særlige områder. At putte dem, man kalder ressourcestærke mennesker, ind eller gøre det til blandede boliger, mener vi i Venstre, er den rigtige vej til at løse de problemer, man skabte, dengang man byggede de her meget store almene boligafdelinger.

Hvad angår kommunernes anvisningsret i fremtidigt støttet og garanteret andelsbyggeri, vil Venstre ikke være afvisende over for, at det kan være et element, der kan være værd at drøfte. Vi mener dog, at der er en del problematikker, der under udvalgsarbejdet bør undersøges nærmere. Hvordan vil det påvirke økonomien i et støttet andelsbyggeri, når der pludselig indgår en kommunal anvisningsret? Er det en rigtig model, at det er kommunen, der optræder som andelshaver? Og det bør præciseres, at den eller de personer, kommunen vælger at anvise til en andelsbolig, skal opfylde andelsboligforeningens vedtægter, f.eks. om, hvad det er for en aldersgruppe man henvender sig til i den andelsboligforening.

I Venstre kan vi selvfølgelig ikke være imod, at der kan indgås frivillige aftaler mellem kommunen og de støttede andelsboliger. Men vi mener, at man bør overveje, om det garanterede andelsboligbyggeri, som er en ny form, vi har fået ind her i efteråret, bør indgå i den frivillige del i stedet for den tvangsmæssige i forhold til det støttede andelsboligbyggeri.

Der er mange og omfattende hørings svar. Nogle af dem har jeg først fået her i dag, og jeg har derfor ikke nået at læse dem. Men de har en lang række bemærkninger og ændringsforslag, som jeg mener bør vurderes under udvalgsarbejdet og eventuelt føre til ændringsforslag. I Venstre er vi i hvert fald meget åbne over for at se, hvad der er af bud i hørings svarene.

Venstre er overvejende positive over for lovforslag nr. L 211, men vi vil alligevel vente med vores endelige stillingtagen til tredje behandling. Men vi går positivt og aktivt ind i udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge fru Rikke Hvilshøj, om hun kan uddybe, hvad Venstres holdning til lovforslag nr. L 210 i virkeligheden er? For jeg hørte det sådan, at hvis ikke der sker afgørende ænd-

ringer i L 210, så vil Venstre faktisk ikke støtte det. Og det bringer mig jo så til den konklusion, hvis det er rigtigt hørt, at regeringen altså med sine forslag har placeret sig i en fuldstændig umulig situation.

Man har fremsat et forslag, som man troede de borgerlige ville støtte, fordi det er borgerlig politik. Men de borgerlige vil bare have endnu mere. Nu vil de have udstykket det almennyttige byggeri og bruger anledningen til at afpresse regeringen på alle punkter. Det er jo fuldstændig forståeligt. Jeg forstår det godt: Regeringen rækker hånden frem, og Venstre vil have hele armen. Det er meget forståeligt, politisk meget forståeligt.

Men det stiller jo unægtelig regeringen i en fuldstændig vanvittig situation, og det giver da forhåbentlig ministeren anledning til overvejelser om, hvem det egentlig vil være fornuftigt at samarbejde med i den her sag. Jeg ville i hvert fald, hvis jeg var minister, sætte mig til at tænke mig overordentlig godt om efter at have hørt fru Rikke Hvilshøjs indlæg.

(Kort bemærkning):

Rikke Hvilshøj (V):

Det var en lille politisk analyse, vi her fik fra hr. Keld Albrechtsen. Det er rigtigt. Altså da jeg læste det her lovforslag, havde jeg lidt svært ved at se sammenhængen i det redskab, som regeringen her anviste til at løse de problemer, som jeg forstår dem identificeret i lovforslaget. Så vi har behov for at gå ind i nogle drøftelser.

Som udgangspunkt, hvis jeg læser lovforslaget korrekt, mener vi, der skal nogle helt andre redskaber til, og så kan det her lovforslag ikke bruges. Men jeg hører gerne på ministeren. Måske har jeg misforstået noget, men det er en meget firkantet, meget bureaukratisk lov set fra et liberalt synspunkt og egentlig en meget uliberal lov.

Formanden:

Hr. Jens Heimbürger som ordfører.

Jens Heimbürger (KF):

Et kort øjeblik troede jeg, at by- og boligpolitikken kunne løse alverdens problemer. I virkeligheden er dette her jo et element i, at vi må påtage os et ansvar for at få et samfund, der er velfungerende. Det løser ikke alverdens ting. Vi tror stadig væk, at integrationen på arbejdsmarkedet, ikke mindst uddannelse i det hele taget, er langt vigtigere end det, vi har med at gøre i